SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Fra Apostel Cannons Besøg i Danmark
Paa Kronborg Slot

15. OKTOBER 1938 NUMMER 20
87. AARGANG 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 20. | 15. Oktober 1938 | 87. Aarg.

INDHOLD:

SIDE

Det fuldkomne Evangelium af Orson B. West .. 311
„Uventet“ 313
Et Vidnesbyrd af Nikoline Christiansen 314
Den danske Missions Historie..... 315
En liden Lektie af Richard L. Evans 317
Syng Herrens Pris af Niels F. Green..... 319
Kærlighed af Matthias F. Cowley 320
Distriktskonferencen i Aalborg 321
Stjernens Julekonkurrence 322
Præsident J. Golden Kimball kaldt hjem 322
Fra Missionsmarken 324

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

OLAF MORTENSEN. BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Det fuldkomne Evangelium

af Ældste Orson B. West.

Saalænge Mennesket har eksisteret har det haft en Trang i sig til at skue fremad, søge Livets Hemmeligheder belyst, faa Kundskab om Livet og Døden — med andre Ord faa Klarhed over Begrebet Gud. Til forskellige Tider har der hersket varierende Meninger og Forklaringer om disse fundamentale Ting.

De forskellige Folkeslag har dannet Religioner og Systemer, som skulde være i Stand til at bibringe Menneskeheden Lykken og Glæden. Men — som de menneskelavede Institutioner de var — var de kun Imitationer af det ægte og guddommelige. Guds Profeter har altid haft vanskelige Kaar at arbejde under, deres Profetier og Forudsigelser blev ikke agtede, ja, i mange Tilfælde maatte de endog se sig haanet og latterliggjort.

Men det var ikke nok — selv Kristus, Guds enbaarne Søn, vandt ikke mange Tilhængere for det Evangelium, han forkyndte. Han kom i Tidernes Midte med Frelsningsplanen, som var det fuldkomne Evangelium, som kunde føre Menneskene tilbage til Gud og gøre dem lykkelige her paa Jorden. Jesus selv maatte lide den forsmædelige Død paa Korset, i Hundredvis af de første Kristne led Martyrdøden for deres Tros og Overbevisnings Skyld.

Efterhaanden vandt Kristendommen dog Indpas og snart saa de regerende Fyrster og Myndighederne Fordelene ved den nye Religion, hvad der endte med dens officielle Anerkendelse som Statsreligion. Den klassiske Sammensvejsning af Religion og Politik var fuldbyrdet.

Kristendommen vandt større og større Udbredelse og tabte mere og mere i aandelig Styrke. Menneskene begyndte at lave om paa den, saa den bedre passede ind i deres Tankegang og Fortolkninger. Den blev en Karikatur af Herrens rene og uforfalskede Evangelium. Denne Periode, som varede flere Aarhundreder kunde vi passende kalde Mørkets Tidsalder. Kirken saa sin Opgave i at holde Folket nede i Uvidenhed, at diktere Mennesket dets Tanker. Alle Frihedsrørelser betragtedes med Væmmelse og Afsky og holdtes nede med Jernhaand. Al fri Tænkning tillagde man djævelsk Oprindelse, som for enhver Pris maatte holdes nede. Men Menneskeaanden kunde dog ikke helt knægtes; Mænd af stor aandelig Styrke og af dyb Tænkning rørte paa sig og slog Alarm mod Kirkens overhaandtagende Afguderi.

Havde Gud da helt glemt sine Børn? Naturligvis ikke.

Tiden var endnu ikke moden for den Gengivelse af det fuldkomne og sande Evangelium, som var blevet lovet og forudsagt. Men i 1820 fandt den største og betydningsfuldeste Begivenhed i det nittende Aarhundrede Sted. Den unge Mand Joseph Smith fik et herligt og vidunderligt Syn, i hvilket han saa Faderen og Sønnen. Slag i Slag fulgte de vidunderlige Begivenheder, som skabte det fuldkomne Evangelium.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har det store Ansvar at forkynde dette Evangelium til alle Nationer og Folkeslag. Siden 1830 har den med aldrig svigtende Tro og Interesse gaaet op i denne Gerning. Tusinder og atter Tusinder af Missionærer har forkyndt det glade Budskab, at Herren har talt til Jorden paany. I Tusindvis har Mennesker akcepteret den Sandhed, som paa mange Maader fuldstændigt har forandret deres Liv og Indstilling. Hvad giver dette fuldkomne Jesu Kristi Evangelium da Mennesket? Vi kunde opremse i Snesevis af Forhold, men vil for Nemhedens Skyld holde os til nogle enkelte Punkter. For det første giver den os grundig Indsigt i Tilværelsens tre fundamentale Forhold: Hvorfra kom jeg, hvorfor er jeg her, og hvor gaar jeg hen, naar min jordiske Løbebane er endt? Dernæst giver Evangeliet os en Forstaaelse af Guds sande Væsen; for det tredie bringer det os i nærmere Kontakt med vore Medmennesker, en Søgen efter deres bedste Sider. For det fjerde lærer Jesu Kristi Evangelium os at værdsætte vort Legeme, som er helligt. Det lærer os at holde vort jordiske Tabernakel rent og ubesmittet. For det femte maner Evangeliet os til Omsorg for vore afdøde Slægtninge, som vi kan blive Frelsere for ved at udføre Arbejde for dem i Herrens hellige Templer. Evangeliet er kort sagt i Stand til at fremelske alt det gode, som slumrer i Mennesket og indpode det Ansvarsbevidsthed i alle Livets Forhold.

Som Medlemmer af den eneste sande Kirke i hele Verden har vi større Ansvar end alle andre Mennesker, men til Gengæld venter der os ogsaa større Velsignelser. Det kan muligvis virke saarende og anstødeligt paa vore Medmennesker, men det er der intet at gøre ved, eftersom Sandheden ikke kan forandres paa Grund af Menneskenes forskellige Syn derpaa. Sandheden vil altid bestaa, selv om den ikke vil være uimodsagt. Mørkets Magter vil altid se sine Interesser truede, saa længe Sandheden forkyndes.

Noget af det største, Jesu Kristi Evangelium giver Mennesket er en Tryghedsfølelse i alle Livets Forhold og Tilskikkelser. Vi ved, vi lever i de sidste Dage. (Det ligger alene i Navnet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige).

Vi ved ogsaa, at Tidernes Tegn vil blive fuldbyrdede, som de findes nedskrevet i den hellige Skrift. Tiderne vil blive vanskeligere og vanskeligere, ja, vi befinder os kun ved Veernes Begyndelse. Men Herren vil vende alt til det bedste for sine Hellige; der er intet at frygte, dersom vi blot holder fast ved Jernstangen, som omtales i Mormons Bog.

De Sidste Dages Hellige har en heroisk Historie at se tilbage paa, og i Fremtiden vil de ogsaa paa heroisk Maade tage sig af de Ting, som vil komme paa deres Vej. Deres Mission er at udbrede Sandheden til den ganske Menneskehed og vise den Vejen tilbage til Gud.

»UVENTET«.

De sagde: »Mesteren kommer til Byen i Dag og ingen kan sige, hvor han vil tage ind.« Jeg tænkte, mens mit Hjerte slog vildt: »Tænk om han skulde tage ind i mit Hjem, hvad vilde jeg ikke gøre for at underholde den guddommelige Gæst?« Paa engang tog jeg fat paa at gøre mit Hjem i Stand. Jeg fejede og pyntede med friske Blomster. Jeg blev næsten helt ude af mig selv, da jeg var bange for, at Mesteren skulde komme, før jeg blev færdig. Solen var ved at gaa ned, og det fik mig til at tage endnu haardere fat for at blive færdig, men ret som jeg arbejdede allerhaardest kom en Dame til Døren og fortalte mig om alle sine Sorger og bad, om hun ikke kunde faa nogle trøstende Ord, men jeg sagde: »Jeg har ikke Tid til at lytte til dig i Dag, jeg har store Ting at udrette.« Hun gik bedrøvet bort.

Kort efter kom en anden, som var halt, tynd og bleg og spurgte, om ikke hun kunde faa Lov til at sidde og hvile sig lidt. »Jeg har gaaet hele Dagen, jeg er sulten og tørstig. Mit Hjerte søger Trøst for dets Sorg.« Jeg svarede: »Det bedrøver mig, men jeg kan ikke hjælpe dig i Dag. Jeg venter en stor og ædel Gæst.

Dagen gik hurtigt, og mit Arbejde var næsten færdig. Min Bøn var hele Tiden, at Mesteren vilde komme til mig. Jeg vilde gaa ham imøde og tjene ham med yderste Omsorg, men som jeg tænkte saadan, stod der foran mig en lille Dreng med et sødt Ansigt, mens Øjnene var fulde af Taarer. Hans Klæder var gamle og slidte, og en Finger var forslaaet, saa han blødte. Benene var bare og kolde. »Jeg synes virkelig det er Synd for dig, der trænger til Hjælp, men jeg har ikke Tid, du faar skynde dig et andet Sted hen.« Hans Ansigt blev meget bedrøvet, hvorfor jeg tilføje-

de: »Der er nok nogle, som vil hjælpe dig, men jeg er altfor optaget nu.«

Endelig var Dagen ovre og mit Arbejde færdigt, saa jeg satte mig ved Vinduet for at holde Vagt, men jeg hørte intet Fodtrin, ingen standsede ved min Dør, jeg kunde blot vente og bede. Jeg ventede til langt ud paa Aftenen, men der kom ingen Mester, saa jeg tænkte ved mig selv: »Han er maaske taget ind til en anden Familie og gjort dem glade. Mit Arbejde har været forgæves, og med bøjet Hoved græd jeg, for mit Hjerte var sygt af Længsel.«

Til Trods for alt dette sov jeg ind. Da stod Mesteren pludselig for mig. Hans Ansigt var alvorligt, men, aa! saa skønt! Saa siger han stille: »Tre Gange kom jeg til din Dør i Dag og bad om Opmuntring og Hjælp og Trøst. Velsignelsen, du kunde have opnaaet, har du mistet, og din Anledning til at hjælpe gik dig forbi.«

Et Vidnesbyrd.

Nedenstaaende Vidnesbyrd er ved en Fejltagelse ikke blevet optaget i »Stjernen« før nu. — I Mellemtiden er Søster Nikoline Christiansen afgaaet ved Døden. Søster Christiansen var til det sidste en trofast Sidste Dages Hellig.

Kære himmelske Fader, jeg bærer mit Vidnesbyrd i Troen paa dig og din Søn Jesus Kristus og den Helligaand.

Jeg ved, at det Evangelium, som jeg har annammet, er Jesu Kristi sande Evangelium, for det er bygget paa Aabenbaringens Klippe. Jeg er min himmelske Fader taknemmelig, at jeg er blevet indlemmet i hans Kirke. Jeg har aldrig følt større Glæde, end da jeg gik i Daabens Vande og sluttede en Pagt med Gud. Men jeg bekender min Ringhed og min Ufuldkommenhed, jeg ved, at jeg synder daglig og fortjener idel Straf. Men jeg beder min himmelske Fader, at han vil lade den Helligaand vejlede mig, at jeg kan være i Stand til at leve efter hans Bud og Love.

Jesus siger: »Om I elsker mig, saa hold mine Befalinger.« For at holde Guds Befalinger maa vi være ydmyge og gaa i Bøn til Gud, for det er igennem Bønnen, vi kommer Gud nærmere, at vi kan være i Stand til at vise Kærlighed til vore Medmennesker. Jesus siger: »Hvad I har gjort mod en af mine, det har I ogsaa gjort mod mig.« Jeg beder for alle og enhver, som Pligten byder at bede for, og jeg beder for mine Børn og mine Brødre og Søstre, at vi alle maatte

være i Stand til at staa trofast til Enden, og det er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen. —

Nikoline Christiansen, Esbjerg Gren.

Den danske Missions Historie.

(Fortsat)

7. KAPITEL.

Ældste Erastus Snow vendte tilbage til København fra sit Besøg til England den 3. August 1851 efter at have været borte fra sin Arbejdsmark i omtrent ti Uger. Han blev hilst hjertelig velkommen af de danske Søskende. Kort efter sin Tilbagekomst blev han og de øvrige amerikanske Ældster inviteret til at bo hos en Broder Rasmus Petersen, som boede paa Gammeltorv 37. Derfor flyttede Brødrene fra Lauritz B. Mallings Hjem, hvor de havde boet siden de først kom til København. Snart efter paabegyndte de Oversættelsen af Orson Pratts »Mærkværdige Syner«. Den blev trykt i Oktav og blev senere udsendt i Den skandinaviske Mission i 14.000 Eksemplarer paa Dansk og 16.000 paa Svensk til Aaret 1881.

Kort efter sin Hjemkomst fra England sammenkaldte Ældste Snow til en Generalkonference i København, som blev afholdt i Salen paa Christianshavn fra 16.—18. August incl. Ved denne Konference blev det oplyst, at over tre Hundrede Medlemmer var trofaste, medens 30 var blevet udelukket. En Del lokale Brødre blev ordineret til Præstedømmet. Medens Konferencen stod paa, vendte Ældste John E. Forsgren, der var blevet sendt til Bornholm for at hjælpe Præst Andreas Ågren der, tilbage til København og rapporterede, at tretten var blevet døbt. Ældste Snow organiserede da — med Konferencens Samtykke — en Gren af Kirken paa Bornholm og organiserede ogsaa Søskende i og ved Aalborg i tre Grene, nemlig Aalborg med Hans F. Petersen som Præsident, Hals med Niels P. Domgaard som Præsident og Kjeldgaard med Niels Petersen som Præsident. Søskende i København blev organiseret i to Grene, den anden holdt sine Møder paa Christianshavn, hvor der var blevet anskaffet en Sal til Afholdelse af Møder. Ved denne Konference blev det ogsaa besluttet at udgive et maanedligt Tidsskrift paa Dansk som Kirkens Organ i Skandinavien og ogsaa at udgive en større Udgave af Salmebogen. Ældste John E. Forsgren blev beskikket til at

aabne Evangeliets Dør paa Falster. Han skulde ledsages af en af de lokale Brødre.

Kort efter denne Konference rejste Ældste George P. Dykes efter eget Ønske fra Danmark for at fortsætte sin Missionsvirksomhed i Tyskland.

I Overensstemmelse med Beskikkelsen drog Ældste John E. Forsgren og Præst Johan F. F. Dorius som de første Sidste Dages Hellige Missionærer til Falster. De ankom til den lille By Nykøbing den 4. September 1851. En Søster ved Navn Ludvigsen, det eneste Medlem paa Øen, mødte Brødrene ved deres Ankomst. Hun var tidligere blevet døbt, da hun var i København, og hun blev nu en stor Hjælp for Missionærene under deres Ophold paa Falster. Broder Dorius siger i sin Dagbog.

»Kort efter vor Ankomst til Øen begyndte vi at holde Møder forskellige Steder, og de var i Almindelighed godt besøgt, idet Nysgerrighed fik mange til at komme ud for at se og høre os. Vi blev meget hurtigt Genstand for Indbyggernes Opmærksomhed, og nogle af dem troede paa vor Lære, medens en hel Del var fjendtligt indstillet overfor os, og inden længe havde vi nogle faa gode Venner og mange Fjender. En Præst ved Navn Peter Kock var en af vore mest energiske Modstandere; han mødte op næsten ved hvert eneste Møde for at opponere imod os, benyttede sig af mange Midler, der stod til hans Raadighed, for at hindre Evangeliets Fremgang, men da han ikke havde megen Held med sig ved denne Fremgangsmaade, skrev han en plump og smagløs Artikel om »Mormonerne« og »Mormonismen«, som blev optaget i den lokale Avis »Lolland og Falsters Stiftstidende«. Artiklen hed: »Vogter eder for de falske Profeter«, og dens Offentliggørelse fik stor Indflydelse paa Folket, som blev alvorligt opirret imod os, og vi var meget nær ved at blive frygteligt mishandlet af en Pøbelhob, som følgende vil vise: Vi skulde en Aften besøge nogle Venner i Nykøbing, som ønskede at tale med os om Evangeliet, men vi havde knap naaet vort Bestemmelsessted, førend nogle Mennesker kom ind i Huset og satte sig ned, tæt efterfulgt af andre; flere og flere kom ind, indtil Huset saa at sige var fyldt til sidste Plads af Mennesker, som synes tilbøjelige til at gøre os Fortræd. Kort efter var Gaden udenfor Huset ogsaa fuld af Mennesker, ja, hele Byen syntes at være alarmeret. Baade Broder Forsgren og jeg gjorde flere Forsøg paa at tale til den store Skare, men til ingen Nytte paa Grund af den Larm og Raaben, som herskede baade indenfor og udenfor Huset. Voldsmændene begyndte da at slaa Vinduer og Døre itu, og mange traadte truende hen til os, idet de bandede og svor frygteligt. Vi blev ogsaa latterliggjort, men vi holdt os passive hele Tiden. Stillingen var i Virkeligheden højst ubehagelig, og det saa ud, som vi vilde blive Genstand for legem-Overlast. Men Herren kom til Hjælp. Vi blev hemmeligt oplyst om, at vi — ved at gaa gennem et lille Kammer og Køkkenet — kunde slippe usete ud af Huset. Det lykkedes at gøre det, og saa snart som Mængden opdagede, at vi var borte, drog de ogsaa bort, saa at vi Klokken 11 om Aftenen kunde slippe uskadte ud af Byen. Vi fortsatte vort Missionsarbejde paa Falster i mange Uger og vendte tilsidst tilbage til København for at overvære Konferencen, som skulde holdes i November.«

I sidste Del af August rejste Ældsterne Christian J. Larsen og William O. Andersen fra København til Sydjylland, hvor de med Held udførte Missionsarbejde og organiserede en Gren af Kirken i Greis nær Vejle. Blandt de første Medlemmer af denne Gren var Familien Larsen, som senere spillede en fremtrædende Rolle i Kirken baade i Danmark og Utah.

Omtrent paa denne Tid kom Ældste Erastus Snow til Aalborg paa Besøg, og den 31. i denne Maaned holdt han en speciel Konference med Søskende i Kjeldgaard sydøst for Aalborg. Blandt de Ting man tog sig af ved denne Lejlighed var Organiseringen af Medlemmerne i Hals og Kjeldgaard til Grene af Kirken. Søskende i Aalborg, som dannede Hovedgrenen af Kirken i Jylland, blev overladt til Ældste Hans F. Petersen. Missionærer blev kaldet til at besøge Dronninglund, Løgstør, Jetsmark og andre Steder.

I Mellemtiden opsnuste nogle af Kirkens Fjender Ældste Erastus Snows Tilstedeværelse i den Del af Landet, og at der blev holdt et vigtigt Møde i Kjeldgaard. Et Bud, afsendt af en Ven i Aalborg, viste sig pludseligt ved Mødet i Kjeldgaard og informerede Søskende om, at en stor Skare laa paa Lur, parat til at overfalde dem paa Vejen hjem til Aalborg. Søskende skiltes og spredtes derfor, og de, der hørte til Aalborg, vendte tilbage ad forskellige Ruter. Paa den Maade unddrog de Hellige deres Fjenders Angreb, medens et Selskab Baptister, som Pøbelen antog for at være Kirkens Medlemmer, blev overfaldet og skamslaaet.

En liden Lektie

af Ældste Richard L. Evans.

Man kan lære mange værdifulde Lektier af Indianerne, om man blot lægger nøje Mærke til dem. Efter et længere Samvær med dem finder man ud af, at det er meget intelligente Mennesker, som er i Stand til dyb Tænkning. Selv om de udvortes kan synes at være simple Mennesker, findes der alligevel en hel Del Filosofi i dem, som vi alle kan lære af. Følgende er et Eksempel paa dette:

Paa Navajo-Reservationen blev der sidste Sommer afholdt en 9 Dages Ceremonifest. Det var den berømte »Yeabitchy« Ceremonien, som blev benyttet til at helbrede syge Mennesker, og som blev udført med stor Pomp og Pragt. Berømte Medicinmænd fra alle Dele af Landet tog Del i denne Sang- og Bønofring og salvede de syge med alle

Slags Urter og Rødder og henledede »den store, hvide Aands« Opmærksomhed paa dette paa bedste Maade. Deres Tanker om det allerhøjeste Væsen er meget lig den, som Bibelen beretter om.

Ceremonien var færdig, og Prærien laa der stille, de Hundreder af Vogne med deres farverige Rejsende var draget hjemad. Der var bare en af de bedst kendte Medicinmænd tilbage.

Hans Hjem laa langt borte, og Forberedelserne havde taget længere Tid end beregnet. Som han kommer ud af den lave Tømmerhytte, han havde boet i og gaar hen til sin Hest, sætter sig op og rider bort, faar han Øje paa en stor, stærk Indianerdreng paa ca. 12 Aar, der er ved at forlade sin Faareflok for at gaa henimod Hyttens Indgang.

Her saa han rundt paa Jorden for at finde Medicinmandens Fodspor, og naar han fandt dem, traadte han i dem og fulgte dem Skridt for Skridt.

Medicinmanden, der saa, hvad Drengen foretog sig, blev lidt forundret over dette og spurgte Drengen, hvorfor han gjorde det og sagde:

»Hvorfor gør du det, min Dreng?«

Drengen standsede, saa paa ham og smilede lidt forlegent og svarede paa sit indianske Sprog:

»Jeg gør, hvad min Far har gjort før mig. Jeg gaar i ens Fodspor, som er stor og som gør meget godt, saa at mit Liv, naar jeg bliver stor kan blive godt og vinde stor Styrke.«

Hvilket Eksempel dette er for os at følge! Aldrig i Verdens Historie siden Kristi jordiske Mission har den rette Vej været mere synlig end nu, og som leder gennem denne Verdens Kaos til Tryghed og Lykke.

Vor Pligt ligger klar for os — at følge Vejbyggeren og lade Vejen være klar bag os for dem, som kommer efter.

De' Sidste Dages Hellige siger til Verden: »Gud har i sin Visdom og Godhed for mange Hundrede Aar siden klarlagt Vejen, som fører hjem. Vil De vandre den med os?«

Syng Herrens Pris!

Melodi: »Op, alle Ting, som Gud har skabt«.

Syng Herrens Pris
Paa Englevis,
Han Hjærtet kender nøje;
Og Hjærtets Bøn
Til Gud i Løn
Er skrevet i det høje!

Pris Almagts Gud,
Som sendte ud
Til Jorden Engleskarer;
Guds egen Søn
Fra Himlen skøn
Til Jord sig aabenbarer!

Guds Skaberværk,
Dig dette mærk,
Bevidner os Guds Vælde;
Hans Guddomsord
Til Mænd paa Jord
Til alle Tider gjælde!

Pris Gud paa Jord
Med Jubel stor;
Pris Fader, Søn og Aanden!
Staa stedse nær
Vor Frelser kær,
Som tager os ved Haanden!

Niels F. Green.

KÆRLIGHED

af Ældste Matthias F. Cowley.

Hvad er Kærlighed og hvad er dens Frugter? Bestaar den alene af at give den sultende Brød, den nøgne Klæder eller ile dem til Hjælp, der trænger? Paulus sagde: »Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattige og giver mit Legeme hen til at brændes, men ikke har Kærlighed, da gavner det mig intet. Kærligheden er langmodig, er velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærligheden praler ikke, opblæses ikke, gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres ikke, tilregner ikke det onde; glæder sig ikke over Uretfærdigheden, men glæder sig ved Sandheden; den taaler alt, tror alt, haaber alt, udholder alt. Kærligheden bortfalder aldrig.« (I Kor. 13: 3—8).

Hvis man skal være i Besiddelse af alle de her omtalte Egenskaber for at have Kærlighed og vise Frugterne deraf, saa maa vi indrømme, at der eksisterer en almindelig Dyrtid paa Kærlighed over hele Verden. Det er ikke vanskeligt at finde Mennesker, som vil give af deres Midler til at mætte de fattige, men som paa samme Tid ser med Foragt paa dem, der er af en anden Opfattelse i Sager, der angaar Religion, Politik eller andre Forhold. Vor Tids Historie beretter om mange Tilfælde, hvor Folk — kendt for deres store Gæstfrihed — har udvist indædt Had mod dem, som er kommet i deres Midte med Lærdomme, som var i Konflikt med de Teorier, som de og deres Fædre havde hyldet.

I nogle Tilfælde er Pøbelskarer blevet tilskyndet og ophidset af Præster til at overfalde og endog udgyde uskyldige Menneskers Blod af ingen anden Grund end deres Had mod en anden Religion. Der er i Virkeligheden kun faa, om overhovedet nogle, i vor Tids Kristendom, om hvem det med Sandhed kan siges, at de i deres Liv afgiver Eksempler paa alle de Træk, der tillægges Kærligheden i Citatet fra Apostlen Paulus' Lære. Hvem »er langmodig og er velvillig«? Hvem »bærer ikke Nid«? Spørgsmaalet bliver i Korthed dette: Hvem lever i Overensstemmelse med den Definition paa Kærligheden, som Paulus har givet?

Det siges af Moroni i Mormons Bog, at »Kærlighed er Kristi rene Kærlighed og varer til evig Tid«. (Moroni 7: 47). »Og nu ved jeg, at den Barmhjertighed, som du har haft for Menneskenes Børn, er Kærlighed; derfor maa Menneskene have Kærlighed, ellers kunde de ikke arve det Sted, som du har beredt i din Faders Boliger.« (Ether 12: 34).

De Hellige skulde udvise større Kærlighed end noget

andet Folk. Vort Kald er højere. Hvis vor Færd er i Modstrid med vore Lærdomme, er vor Uvidenhed større eller vort Hykleri dybere.

»Saa bliver da Tro, Haab og Kærlighed, disse tre; men størst iblandt disse er Kærligheden.« (I Kor. 13: 13).

Distriktskonferencen i Aalborg.

Der var en særlig Feststemning til Koncerten Fredag den 23. September Kl, 8, da Salen netop var blevet istandsat fra øverst til nederst og malet i smukke, lyse Farver og nu igen taget i Brug, i hvilken Anledning den var særdeles rigt smykket med Blomster.

Koncerten blev en stor Sukces og fik et særligt fint Præg paa Grund af Herr Koncertsanger Axel Jørgensens velvillige Assistance. Herr Jørgensen er Broder til Ældste Holger A. Jørgensen og har virket som Sanger og Sanglærer i Amerika i ca. 30 Aar og gjorde stor Lykke med sine udvalgte Numre, 2 engelske og 2 danske Sange. — Programmet blev iøvrigt smukt udført af alle Deltagerne. Til Stede 170.

Konferencen fortsattes med Præstedømsmøde Søndag Formiddag Kl. 9 under Ledelse af Distriktspræsident Eldred Lee.

Ved Mødet Kl. 10 fik Forsamlingen et godt Indblik i Den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde igennem Rapporterne, som blev givet.

Ungdomsforeningen udførte under Ledelse af Præsidentinden for U. K. F. et smukt Program. Derefter talte Søster Gertrude R. Garff over Betydningen af Den kvindelige Hjælpeforening og tilsidst talte Missionspræsident Mark B. Garff om Organisationen i Kirken og udtalte sin Paaskønnelse af det Arbejde, som Medlemmerne havde udført.

Efter Mødet blev Forsamlingen filmet paa levende Billeder, som senere vil blive fremvist i Aalborg.

Kl. 14 holdtes Mødet af Missionærer, der hver aflagde Vidnesbyrd. Ligeledes havde Søskende og Venner, ialt

107, den Oplevelse at høre Tabernakelkoret paa Grammofonplader.

Kl. 19 afholdtes Gudstjeneste med 157 Personer til Stede. Koncertsanger Axel Jørgensen glædede igen Forsamlingen med at synge den smukke Sang „The Holy City". Aftenens Talere var Brødrene Sardus Sørensen, Elmer Mørch og Jens Olsen samt Missionærerne Duane Madsen, Eldred Lee og Aksel Mathiessen.

Til sidst talte Præsident Marck B. Graff og forstod som altid at fængsle Tilhørerne med sin tydelige Forkyndelse af Evangeliet.

Den kvindelige Hjælpeforening afholdt Mandag den 26. September en smuk Festlighed med et udmærket Program.

Hele Konferencen var vellykket, og alle maatte blive opbyggede i deres Tro og Vidnesbyrd gennem alle Møderne.

Stjernens Julekonkurrence.

Læsernes Opmærksomhed henledes paa, at den bedste Fortælling og det bedste Digt vil blive præmieret med 15 Kroner. For de næstbedste Manuskripter vil Præmien bestaa af et Aars gratis Subskription paa »Stjernen«.

Vi opmuntrer endnu engang alle Bladets Læsere til at tage fat paa Opgaven med Flid og Interesse.

Den 1. November er sidste Indleveringsfrist for Manuskripterne, og vi haaber, at mange vil benytte sig af Lejligheden til at prøve deres litterære Evner.

Præsident J. Golden Kimball kaldt hjem.

Et langt og nyttigt Liv paa denne Jord blev pludselig d. 2. September bragt til Afslutning, da et Automobil, hvori Præsident Kimball befandt sig, tørnede mod en Skrænt og væltede. Præsident og Søster Kimball og flere andre var paa Vej hjem efter et Besøg hos deres Datter i San Francisco,

da Ulykken skete, som resulterede i Præsident Kimballs Død; desuden blev de andre Passagerer mere eller mindre kvæstede.

Den 9. Juni 1853 blev der født en Dreng i Præsident Heber C. Kimball og Hustru Christine Goldens Hjem. Drengen fik Navnet Jonathan Golden og er blevet kendt i hele Kirken som J. Golden. Drengen arvede fra disse stoute, staalsatte Pioner-Forældre Tro og Ydmyghed samt en skarp Sans for Humor. Han voksede op i Salt Lake City og fik en saadan Uddannelse, som Tiden og Lejlighed kunde give.

Som ung Mand var J. Golden beskæftiget i Landbrug og mødte de Genvordigheder og Besværligheder, som Pioner-Livet rummede. I 1883 blev han kaldt paa Mission til Sydstaterne, hvor han var i to Aar. I 1891 blev han kaldet til at præsidere over Sydstaternes Mission, og medens han virkede som Præsident der, blev han i 1892 kaldet til at udfylde en ledig Plads i de Halvfjerds' første Raad. I dette Raad arbejdede han trofast til sine Dages Ende. Siden Oktober 1933 har han staaet i Spidsen for Raadet. Af sit Livs 85 Aar var de 45 Aar hengivet til Herrens Tjeneste som en af Kirkens Generalautoriteter. Præsident Kimballs joviale og elskværdige Personlighed og altid sprudlende Humør vandt alles Hjerter. Gennem alle Livets Omskiftelser har han bevaret et fast og uimodsigeligt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Her er et Uddrag af hans sidste Tale i Tabernaklet under Generalkonferencen den 3. April 1938.

»Jeg elsker Gud, og jeg elsker ham, fordi han er en Kærlighedens Gud, fordi han er Godhedens Gud, en Tilgivelsens Gud, for han har tilvejebragt Lejlighed til, at vi med alle vore Svagheder kan omveude os

Jeg paaskønner mere, end jeg er i Stand til at give Udtryk for i Ord Præsident Grants Venlighed ved at tillade mig at staa paa denne Talerstol og ydmygt erklære for Gud, at Joseph Smith var en Guds Profet, at Jesus er Kristus, at Gud er vor Fader. Hvis I tager det fra mig, har I taget mit hele Liv«.

Fra Missionsmarken.

KØBENHAVN: Søndag den 25. September 1938 fejrede Søster Beate Nielsen sin 78aarige Fødselsdag. Søster Nielsen har i mange Aar været Medlem af Kirken og bl. a. udført meget genealogisk Arbejde. Maa Herren velsigne hende for hendes Trofasthed mod Kirken og skænke hende mange fredfyldte og velsignede Aar.

ESBJERG: Esbjerg Grens Søndagsskole afholdt Konference Søndag den 18. September. Konferencen begyndte Søndag Formiddag Kl. 10, hvor et udmærket Program blev udført. Om Aftenen var Mødet ligeledes overdraget Søndagsskolen. Vi haaber, at denne Konference har bidraget til at stimulere Interessen for Søndagsskolens Arbejde.

ESBJERG: Søndag den 10. Juli 1938 blev Nancy Møller indlemmet i Kirken. Daabshandlingen blev forrettet af Ældste L. Stens Christensen og Haandspaalæggelsen ved Ældste Marius Løvendahl. Vi byder denne vor Søster hjertelig velkommen i Kirken.

Ankomst.

Følgende Ældster er ankommet for at virke som Missionærer i Den danske Mission:

Talmage M. Thomsen, Ephraim.
William H. Thompson, Salt Lake City.
Le Rue Elroy Thurston, Richfield.
Morris C. Whitlock, Mayfield.

De er alle blevet beskikket til at arbejde i København. Vi byder dem velkommen og nedbeder Herrens Velsignelse over dem.

Afløsninger.

Ældsterne Enoch Thorne, Eldred Lee, Royce W. Hansen og Edwin Jensen er blevet hæderligt afløst fra deres Missionsvirksomhed. — De har alle udført et godt og fortjenstfuldt Arbejde. Vi ønsker dem al mulig Held og Lykke i Fremtiden.

Ny Distriktspræsidenter.

Ældste J. Newell Christensen er blevet beskikket til Distriktspræsident for Aarhus Distrikt. Ældste Christensen er Ældste Enoch Thornes Efterfølger.

Ældste Philo E. Henriksen er blevet kaldet til Præsident for Aalborg Distrikt i Stedet for Præsident Eldred Lee, som er blevet afløst fra sin Missionsvirksomhed.

Forflyttelser.

Ældste Ronald C. Christensen er blevet forflyttet fra Randers til København og Ældste Lester Skeem fra Aalborg til København, samt Ældsterne Ralph C. Berthelsen fra Hjørring til Odense og Duane Madsen fra Odense til Hjørring.